

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **POLCARBO spol. s r. o., IČ : 62303970**
sídlem Karola Šliwky 621/5, Fryštát, 733 01 Karviná
zastoupen daňovým poradcem Ernst & Young, s. r. o.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 7. 2020, č. j. 25097/20/5200-11431-706481,
ve věci daně z příjmů

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) za zdaňovací období 2012, 2013 a 2014 ze dne 21. 2. 2019, č. j. 591448/19/3212-50522-809518, č. j. 59156/19/3212-50522-809518 a č. j. 591649/19/3212-5052-809518, kterými byla žalobci dodatečně stanovena k úhradě daň z příjmů právnických osob ze závislé činnosti v celkové výši 35 778 520 Kč a penále ve výši 7 155 704 Kč.
2. Žalobce především namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku daňové uznatelnosti nákladů žalobce, které žalobce vynaložil na služby poskytované žalobci polským dodavatelem, společností Przedsiębiorstwo usług technicznych i handlowych „POLCARBO“ spółka jawna Ryskalok & S-KA (dále jen „POLCARBO Polska“). Žalobce uvedl, že s dodavatelem, polskou společností POLCARBO Polska měl s účinností od 1. 1. 2012 uzavřenu Rámcovou smlouvu, jejímž předmětem bylo poskytování specifické zprostředkovatelské služby ze strany POLCARBO Polska (dále jen „Rámcová smlouva“). Společnost POLCARBO Polska se dle Rámcové smlouvy zavázala zajistit žalobci osoby se stanovenou kvalifikací, s nimiž žalobce následně uzavíral pracovní smlouvu. Žalobce takto zajištěné polské zaměstnance zaměstnal v pracovním poměru s tím, že jimi zajišťoval provádění díla pro třetí osobu – společnost OKD a.s. a hradil jim sjednanou mzdu. Odměna POLCARBO Polska za zprostředkování byla sjednána následovně: POLCARBO Polska jako poskytovatel získá za služby poskytnuté v rámci realizace úkolů vyplývajících ze smlouvy uzavřené mezi objednatelem (žalobcem) a třetí právnickou osobou (OKD a.s.) měsíční odměnu ve výši 50% z částky dohodnuté za provedení tohoto úkolu, pod podmínkou vynětí z hrubého měsíčního příjmu částky připadající na objednatelem (žalobcem) zaměstnané české zaměstnance podle počtu odpracovaných pracovních směn, dle následujícího vzorce uvedeného v Rámcové smlouvě:

Součet částek za poskytnuté služby v daném měsíci

---

 x celkové množství odpracovaných směn
v měsíci polskými zaměstnanci

Celkové množství odpracovaných směn v měsíci

3. Odměna tedy byla sjednána na měsíční bázi a odvíjela se od počtu směn, které zaměstnanci žalobce zprostředkování společností POLCARBO Polska odpracovali pro žalobce při realizaci díla pro OKD a.s., kdy výše odměna POLCARBO Polska byla podmíněna mírou užítku, který zajištění zaměstnanci přinesli žalobci. Žalobce se s POLCARBO Polska dohodl, že odměna za zajištění zaměstnanců se bude hradit po celou dobu trvání zaměstnání zaměstnanců, mimo jiné z důvodu zájmu na stabilizaci kolektivu.
4. Žalobce brojil proti tomu, že žalovaný nerespektoval výše uvedené ujednání Rámcové smlouvy o odměně za zprostředkování zaměstnanců, když potvrdil postup správce daně, který uzavřel, že v předmětném zdaňovacím období náleží společnosti POLCARBO Polska odměna pouze za zaměstnance, kteří byli v příslušném zdaňovacím období zajištěni jako noví zaměstnanci žalobce. Žalovaný ve shodě se správcem daně stanovil výpočet vlastní výši odměny, kterou měl dle jeho názoru žalobce společnosti POLCARBO Polska zaplatit a při tomto výpočtu zohlednil pouze směny odpracované polskými zaměstnanci

[Zadejte text.]

žalobce zprostředkovanými společnostmi POLCARBO Polska v příslušném zdaňovacím období a pouze tyto náklady uznal jako daňově uznatelné. Nebyla rozporována poskytovaná služba, pouze výše odměny za zprostředkování účtované společnostmi POLCARBO Polska žalobci, kterou bylo možno pokládat za daňově uznatelnou.

5. Žalobce zdůraznil, že žalovaný založil svůj závěr výlučně na nesprávném hodnocení skutkového stavu, když ignoroval tvrzení a důkazy žalobce ohledně charakteru spolupráce žalobce a společnosti POLCARBO Polska. Spolupráce žalobce a POLCARBO Polska byla jedinečná a komplexní a v rámci specifické oblasti podnikání a právě s ohledem na specifickou spolupráce bylo stranami sjednáno, že odměna má společnosti POLCARBO Polska náležet za celou dobu spolupráce. Omezení odměny pouze na zdaňovací období, v němž byli zaměstnanci zajištěni (zprostředkováni) dle Rámcové smlouvy, tedy nedává smysl.
6. Žalobce dále namítal, že došlo k porušení zásady ochrany legitimního očekávání vyplývajícího z nezpochybnění daňové uznatelnosti nyní prověřovaných nákladů za období více než 20 let trvající spolupráce žalobce a POLCARBO Polska. Správce daně žalobce již v minulosti (konkrétně v roce 2001) posuzoval a neshledal pochybení. Podklady k této kontrole již byly správcem daně skartovány, žalobce je nicméně doložil.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a v podrobnostech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a dále na obsah předkládaného správního spisu. K námitce žalobce o nesprávném hodnocení skutkového stavu žalovaný uvedl, že nerozporoval povahu spolupráce mezi žalobcem a POLCARBO Polska, či její specifickou a komplexnost, rozporoval výši fakturované odměny za zprostředkování zaměstnanců, kteří s žalobcem uzavřeli pracovní poměr, neboť byla fakturována odměna za zprostředkování za celou dobu spolupráce, nikoliv jen za nově zajištěné zaměstnance v konkrétním zdaňovacím období. Žalovaný zdůraznil, že s ohledem na skutečnost, že služba spočívala v zajištění (náboru) nových zaměstnanců pro žalobce ze strany POLCARBO Polska, lze jako daňově účinnou v souladu s Rámcovou smlouvou uznat pouze tu část fakturovaných nákladů, která souvisela se zprostředkováním nových zaměstnanců v konkrétním roce. Součástí odměny, tj. nákladu za poskytnuté služby spočívající v zajištění (zprostředkování) nových zaměstnanců pro žalobce však byla i odměna za zajištění (zprostředkování) zaměstnanců, které dodavatel POLCARBO Polska v daném zdaňovacím období nezprostředkoval, neboť tito zaměstnanci byli žalobcem zaměstnáni na základě pracovní smlouvy uzavřené již dříve. Proto provedl žalovaný, resp. správce daně vlastní výpočet odměny, který řádně a náležitě odůvodnil.
8. K tvrzení žalobce, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání, žalovaný uvedl, že s ohledem na skartování spisu nelze ověřit, zda byl rozsah dříve provedené daňové kontroly bezesbytku totožný, nicméně lze uzavřít, že správce daně přistupuje ke každé daňové kontrole individuálně, s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu; unesení důkazního břemene v jednom případě neznamená unesení důkazního břemene v jiném případě, byť žalobce uvádí, že se jedná o shodné případy.
9. Žalovaný dále doplnil, že i s ohledem na vývoj správní praxe a judikatury nelze vždy automaticky očekávat stejný výsledek jako před dvaceti lety.

Zjištění z obsahu správních spisů

Shodu s prvopisem potvrzuje

10. Ze správních spisů soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že správce daně zahájil dne 23. 11. 2015 u žalobce daňovou kontrolu na dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2012, 2013 a 2014. Správce daně se v rámci daňové kontroly zabýval naplněním podmínek daných § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“) a zkoumal daňovou uznatelnost výdajů žalobce na služby poskytnuté žalobci společností POLCARBO Polska dle Rámcové smlouvy.
11. Správce daně z předloženého účetnictví a dokladů zjistil, že žalobce zaúčtoval a uplatnil v daňově uznatelných nákladech náklady za poskytnuté služby od společnosti POLCARBO Polska, a to dle přijatých faktur s textem „prodej služeb“ v roce 2012 celkem ve výši 175 098 899, 88 Kč, v roce 2013 celkem ve výši 131 602 301, 55 Kč a v roce 2014 celkem ve výši 134 409 783, 41 Kč. Poskytnuté služby byly fakturovány na základě Rámcové smlouvy.
12. Ze zjištění správce daně dále vyplynulo, že předmětem Rámcové smlouvy bylo zajištění pracovníků majících kvalifikaci k výkonu důlních hornických činností, a to v dohodnutých termínech a v dohodnutém počtu. Služba spočívala ve zprostředkování pracovníků (horníků) z Polska pro žalobce, který s takto zajištěnými pracovníky následně uzavřel pracovní smlouvu. Žalobce a společnost POLCARBO Polska byli spojené osoby ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 2 ZDP, tzn. jinak spojené osoby.
13. Z odpovědi na žádost o mezinárodní výměnu informací správce daně zjistil, že POLCARBO Polska je od 31. 5 2004 zapsána v registru personálních agentur jako agentura zprostředkování práce v zahraničí a že služby zajištění polských rezidentů pro práci v českých hlubinných dolech pro žalobce byly uskutečňovány v režimu zprostředkování zaměstnání, neboť příslušní zajišťovaní pracovníci nebyli vedeni jako zaměstnanci POLCARBO Polska.
14. Smluvní cena služeb byla Rámcovou smlouvou sjednána tak, že společnost POLCARBO Polska dostane odměnu ve výši 50% z částky dohodnuté za provedení tohoto úkolu (50% celkového měsíčního příjmu žalobce od OKD a.s.), který podílově připadá na odpracované směny polských zaměstnanců zprostředkovaných společností POLCARBO Polska dle Rámcové smlouvy. Tato hodnota byla vypočtena tak, že z celkového měsíčního příjmu žalobce od společnosti OKD a. s. je odečtena část měsíčního příjmu, která připadá na odpracované směny českých zaměstnanců žalobce.
15. Správce daně vyhodnotil zjištěné skutečnosti a konstatoval, že z kalkulace odměny předložené žalobcem je zřejmé, že společnost POLCARBO Polska měsíčně fakturovala své služby za zprostředkování ve vztahu k odpracovaným směnám všech zajištěných polských zaměstnanců, nikoli jen nově zajištěných, a to i přesto, že z evidence předložené v rámci daňové kontroly žalobcem vyplývá, že část polských zaměstnanců žalobce měla s žalobcem v daném zdaňovacím období pracovní smlouvu již uzavřenu a byli tedy k práci u žalobce zprostředkováni již v předcházejících zdaňovacích obdobích.
16. Správce daně tedy uzavřel, že s ohledem na skutečnost, že předmětem služeb bylo zprostředkování nových zaměstnanců pro žalobce, je nutno považovat za prokázané a daňově uznatelné pouze náklady za zprostředkování polských pracovníků, kteří byli nově zajištěni (zprostředkováni) jako noví zaměstnanci žalobce v příslušném zdaňovacím období. V souladu s výše uvedeným správce daně vyčíslil skutečnou výši nákladů za nově zprostředkované pracovníky v každém z předmětných zdaňovacích období a provedl přepočítání odměny za zprostředkování vyplácené ve zdaňovacích obdobích 2012, 2013 a

[Zadejte text.]

2014 a v příslušném zdaňovacím období uznal jako daňově uznatelný výdaj pouze odměnu za zaměstnance (polské horníky), kteří byli zprostředkováni v příslušném zdaňovacím období.

17. Z uvedených důvodů tedy správce daně na základě provedené daňové kontroly vyloučil část nákladů za fakturované služby s odkazem na nenaplnění podmínek § 24 odst. 1 ZDP a zvýšil tak základ daně ve zdaňovacím období roku 2012 o částku 81 817 692 Kč, ve zdaňovacím období roku 2013 o částku 56 697 949 Kč a ve zdaňovacím období roku 2014 o částku 49 792 224 Kč.
18. Následně dne 21. 2. 2019 správce daně vydal shora uvedené platební výměry, kterými byla žalobci dodatečně stanovena k úhradě daň z příjmů právnických osob ze závislé činnosti v celkové výši 35 778 520 Kč a penále ve výši 7 155 704 Kč; o odvolání žalobce proti těmto výměrům rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm mj. v souladu se závěry správce daně žalovaný shrnul, že žalobce nedoložil a neprokázal daňovou uznatelnost části nákladů za poskytnuté služby při zprostředkování a zajištění zaměstnanců z Polska pro žalobce ze strany POLCARBO Polska s odkazem na porušení § 24 odst. 1 ZDP.

Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. K žalobním námitkám krajský soud předně poznamenává, že tyto vůbec nesměřují do zjištěného skutkového stavu, resp. do jeho závěru, ale pouze do nesprávného posouzení otázky výše odměny za zprostředkování účtované společností POLCARBO Polska žalobci dle Rámcové smlouvy, kterou bylo možno pokládat za daňově uznatelnou ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP.
21. V souladu s § 24 odst. 1 ZDP platí, že výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené ZDP a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Žalobce si tedy od základu daně nemůže odečíst jakékoliv výdaje (náklady), ale pouze ty, které splňují zákonem stanovené podmínky.
22. Dle § 24 odst. 1 ZDP je nutné respektovat následující obecné podmínky daňové účinnosti nákladů: a) musí se jednat o výdaje, které slouží k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů, tyto příjmy musí být zdanitelné, b) musí se jednat o výdaje skutečně vynaložené, c) musí se jednat o výdaje prokazatelné, d) výdaje musí být uplatněny ve výši stanovené ZDP a zvláštními předpisy, e) tytéž výdaje nelze uplatnit opakovaně.
23. Z generální klauzule daňové uznatelnosti výdajů obsažené v § 24 odst. 1 ZDP tedy vyplývá, že každý výdaj může být daňově uznatelný a snížit základ daně pouze jednou, žádný z výdajů nelze aplikovat jako daňově uznatelný výdaj dvakrát či vícekrát.
24. Pokud jde o posouzení otázky výše odměny za zprostředkování účtované společností POLCARBO Polska žalobci dle Rámcové smlouvy, kterou bylo možno pokládat za

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

daňově uznatelný náklad ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP, ztotožnil se krajský soud s hodnocením daňové uznatelnosti žalovaným, resp. správcem daně.

25. Jak totiž bylo zjištěno v průběhu daňového řízení, a proti těmto skutkovým závěrům nesměřují žádné žalobní námitky, odměna za zajištění (zprostředkování) polských pracovníků pro žalobce byla společností POLCARBO Polska účtována měsíčně dle počtu odpracovaných směn, ve vztahu ke všem polským pracovníkům zajištěným (zprostředkovaným) společností POLCARBO Polska pro žalobce, nikoliv jen ve vztahu k nově zajištěným (zprostředkovaným) pracovníkům.
26. Předmětem Rámcové smlouvy byl závazek POLCARBO Polska zajistit (zprostředkovat) žalobci osoby mající kvalifikaci k výkonu důlních hornických činností, které žalobce poté zaměstnal v pracovním poměru. Odměna za takto poskytnuté služby byla sjednána na měsíční bázi, ve výši 50 % z částky, která byla žalobci uhrazena třetí osobou – společností OKD a.s. za provedené dílo, a to dle počtu směn odpracovaných pro OKD a.s. polskými zaměstnanci žalobce zajištěnými společností POLCARBO Polska.
27. V rámci shora popsané spolupráce dle Rámcové smlouvy byla služba zprostředkování pracovníků poskytnuta žalobci společností POLCARBO Polska tím způsobem, že byla žalobci zprostředkována možnost uzavřít s polským pracovníkem pracovní smlouvu a sjednat s ním pracovní poměr. Poskytnutí služby tedy skončilo tím, že žalobce uzavřel se zprostředkovaným polským pracovníkem pracovní smlouvu a takto zprostředkovaný pracovník se stal zaměstnancem žalobce. Je zapotřebí zdůraznit, že POLCARBO Polska ve vztahu k žalobci nevystupovala v pozici agentury práce, když zprostředkovaní zaměstnanci nebyli vůbec zaměstnanci POLCARBO Polska, ale byli de facto žalobci pouze „vybráni“ (zajištění, zprostředkování) jako vhodní zaměstnanci splňující požadavky žalobce a žalobce následně sám s těmito osobami uzavřel pracovní smlouvy a zprostředkované osoby se tak staly přímo zaměstnanci žalobce.
28. Odměna dle Rámcové smlouvy byla přitom sjednána tak, jako by služba zprostředkování konkrétního zaměstnance byla prováděna jako služba poskytovaná kontinuálně po několik let, kdy byl konkrétní zaměstnanec zaměstnán u žalobce. Služba však byla reálně poskytnuta v konkrétním zdaňovacím období, kdy došlo k uzavření pracovní smlouvy s příslušným polským pracovníkem zajištěným společností POLCARBO Polska a její poskytnutí bylo ukončeno uzavřením pracovní smlouvy mezi žalobcem a polským zaměstnancem zprostředkovaným společností POLCARBO Polska. Přestože tedy v dalších zdaňovacích obdobích společnost POLCARBO Polska žalobci žádnou službu zprostředkování ohledně již jednou zprostředkovaného příslušného zaměstnance neposkytovala, žalobce za službu dále hradil sjednanou odměnu a po celou uplatňoval takto uhrazenou cenu služby jako daňově uznatelný náklad ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP.
29. Podle krajského soudu však lze ze všech zjištěných skutečností učinit závěr, že daňově uznatelným výdajem může být v projednávané věci v příslušném zdaňovacím období pouze odměna za zajištění nových pracovníků pro žalobce, s nimiž žalobce v příslušném zdaňovacím období uzavřel pracovní poměr.
30. Jakkoli krajský soud nepopírá, že odměna fakturovaná společností POLCARBO Polska žalobci odpovídá odměně sjednané Rámcovou smlouvou a jedná se tak o jednoznačný projev autonomie vůle, neznamená to, že takto uhrazená odměna může či dokonce musí být bez dalšího daňově uznatelným nákladem ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP. V souladu s citovaným ustanovením totiž výdaje, které daňový subjekt uplatňuje, musí být

Shodu s prvopisem potvrzuje

v konkrétním zdaňovacím období skutečně vynaložené k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů.

31. Jestliže však služba, za níž žalobce hradil sjednanou odměnu, spočívá ve zprostředkování uzavření pracovní smlouvy s konkrétní osobou, je zřejmé, že výdaje vynaložené žalobcem jsou spjaty pouze se službou zprostředkování uzavření pracovní smlouvy s konkrétní osobou v jednom zdaňovacím období – v tom, ve kterém došlo k poskytnutí služby – neboť trvá-li pracovní poměr uvedené osoby s žalobcem v dalších zdaňovacích obdobích, není již žalobci služba zprostředkování uzavření pracovní smlouvy s konkrétní osobou nadále poskytována. V dalších zdaňovacích obdobích se tak v případě hrazené odměny žalobcem společnosti POLCARBO Polska ve vztahu k takové osobě nemůže jednat o náklady skutečně vynaložené k dosažení, zajištění či udržení příjmů.
32. Je třeba zdůraznit, že správce daně ani žalovaný nikterak nezasáhli do smluvní volnosti stran uzavření Rámcové smlouvy mezi společnostmi POLCARBO Polska a žalobcem, zejména pak v otázce výpočtu sjednané odměny; daňové orgány totiž pouze v souladu se zákonem posuzovaly, zda z hlediska ZDP je možné uznat celou výši žalobcem vynaložených nákladů – uhrazené ceny za službu zprostředkování - či nikoliv. Jinými slovy, posouzení otázky aplikace daňových předpisů s cílem správně zjistit a stanovit daň ve smyslu § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, nemůže vliv na sjednané povinnosti žalobce ve vztahu ke společnosti POLCARBO Polska.
33. Krajský soud proto posoudil jako nedůvodnou námitku, že žalovaný nerespektoval ujednání Rámcové smlouvy o odměně za zprostředkování zaměstnanců, když potvrdil postup správce daně, který uzavřel, že v předmětném zdaňovacím období náleží společnosti POLCARBO Polska odměna pouze za zaměstnance, kteří byli v příslušném zdaňovacím období zajištěni jako noví zaměstnanci žalobce, neboť žalovaný ani správce daně nemohli svými rozhodnutími stanovit, jaká výše odměna náleží společnosti POLCARBO Polska za sjednanou službu. Úkolem daňových orgánů bylo skutečně jen posoudit, zda žalobcem vynaložené výdaje splňují v jednotlivých zdaňovacích obdobích podmínky § 24 odst. 1 ZDP, tedy zda se v uplatňovaném rozsahu jedná o výdaje uznatelné.
34. Jako nedůvodnou shledal soud také námitku žalobce, že postupem žalovaného, resp. správce daně, došlo k porušení zásady legitimního očekávání. V obecné rovině může být jistě důvodem vzniku legitimního přesvědčení skutečnost, že transakce, které daňový subjekt provedl, jsou daňově „bezproblémové“, tedy že nejsou správcem daně výslovně zpochybněny a že daňová přiznání, jež se jich týkají, nevedla bez dalšího například k zahájení postupu k odstranění pochybností. Míra takto vzniklého legitimního přesvědčení a z toho plynoucího očekávání ohledně jiných obdobných situací do budoucna je však velmi nízká. Daňový subjekt se na základě toho, že v minulosti nebylo něco správcem daně rozporováno, může spolehnout jen na to, že pokud bude obdobná transakce v budoucnu zpochybněna, musí pro takový krok správce daně mít racionální důvody, které zahrnou i vysvětlení, proč minulé transakce obdobné povahy zpochybněny nebyly.
35. Jak vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxi je správní orgán vázán.*“ Krajský soud má v souladu s výše uvedeným za to, že výsledek jedné provedené daňové kontroly, která byla navíc realizována již v roce 2001, není ustálenou, jednotnou a

[Zadejte text.]

dlouhodobou činností (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů a kterou je správní orgán vázán.

Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud tedy neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, a proto s ohledem na výše uvedené žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšná nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. ledna 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje